

LBRIS

We know
books

ALEXANDRU FLORENTIN CIUCĂ

NUMAI CU TINE!

EDITURA

CREATOR

BRAȘOV, 2022

CUPRINS

PRIMA PARTE

Capitolul I	9
Capitolul II.....	36
Capitolul III	56
Capitolul IV.....	81

PARTEA A DOUA

Capitolul I	117
Capitolul II.....	146
Capitolul III	160
Capitolul IV.....	180

Capitolul

I

Se uită la ceas. „Mai sunt zece minute”. Cel așteptat nici nu se zărește. „Normal! Doar mai sunt afurisitele astea de zece minute care nu mai trec odată!”

— Bună ziua, domnu' profesor!

Mormăi ceva care aducea cu un „Bună ziua!” rostit în grabă.

„Ce-o fi cu mine? Până acum nu eram așa nerăbdător! De-ar veni odată!”

Din tolba sa nesfârșită, Măria-Sa Soarele își înfige săgețile de jar în tot locul. O adiere abia simțită îl înfioră plăcut.

— Bună ziua, domnu' profesor!

Răspunse pentru-a-nu-știu-câta oară (și cine știe de câte ori va mai fi nevoit s-o facă!) la salutul care începuse să-l calce pe nervi.

„Ce m-a apucat? Până și pentru un simplu «bună ziua» îmi ies din pepeni? Văd că nu-i chiar grozav să te știe toată lumea! Ufff! Și ăsta nu mai vine odată!”

— Bună ziua!

— Bună ziua!

„Uite-l! Vine! În sfârșit!”

Trenul apăru de după deal, se înșiră pe linia încinsă și se opri, în fine, în fața gării mici, în oftatul de ușurare al șefului de gară: sosise la timp! Nu coborî nimeni, în schimb urcară toți cei de pe peron (de loc mulți, câțiva oameni, acolo!), și printre ei și tânărul nostru, căruia parcă îi pieriseră ca prin farmec iritarea și nerăbdarea, făcând brusc loc unei oboseli, de parcă n-ar fi dormit de mult.

Și trenul se urni din loc și, în curând, dispăru de tot din peisaj, așa, simplu ca „bună ziua”.

Cuprinse într-o privire lumea din compartiment („Cam pestriță, ce-i drept!”), apoi se așeză pe singurul loc liber. Avusese noroc: îl găsisese destul de repede! „Parcă niciodată n-a mai fost așa aglomerat! Ca atunci când veneam de la munte, cu Geo, și cu...”. Brusc, o umbră i se așternu pe chipul sobru. Se încruntă. În minte îi reveni, clar, totul...

...— Eu, Geo, Călin și Ina aici, iar voi, vis-a-vis! Altețele-Voastre au vreo obiecție? – își miji Cami ochii.

— Nuuuu, mamă, tună Dumi, și un hohot general inundă compartimentul.

— Fraților și surorilor, oameni buni, interveni Al teatral, vă paște sesiunea și voi îmi umblați pe cele coclauri! Și mai aveți și nesimțirea să râdeți cu gura până la urechi, pe care noroc că le-aveți, că altfel v-ar ajunge gurile la ceafă! Și dați odată sonorul la minim, că ne-aud săracii oameni de pe culoar! Puțină decență, ce dracu'! – își încheie el tirada comică, în (t) ropote și aplauze.

Într-adevăr, pe culoar era o viermuială de nedescris. Zeci de ochi în căutarea unui loc liber îi descopereau cu ciudă pe tinerii noștri și zeci de reproșuri și vorbe „de dulce” se îmbulzeau pe buze la vederea grupului gălăgios. Dar lor nici că le păsa: erau tineri, erau veseli, abia încheiaseră o săptămână la munte și acum se întorceau acasă! Ce dacă peste încă o săptămână îi așteptau examenele? De-abia se termina odată și anul ăsta! Așa că, în ciuda zilei mohorâte ce se anunța, în compartimentul cu pricina lumina Tinerețea (nu neoanele, Doamne-fereste!), iar peste cei opt tineri pitulați printre rucsace, corturi și alte băgăjele trona Veselia, ca la ea acasă!

„...Și așa am ținut-o tot drumul!...”

În săptămâna care a urmat, el și Ina cutreieraseră întreg Bucureștiul, îl întorseseră pe toate fețele, chiar

dacă pentru ei bătrânul oraș (aflat parcă la a doua tinerețe) nu mai avea demult secrete. Și, ca să nu se spună că și-au uitat prietenii, îi mai luaseră și pe Cami și Geo la câte un film ori o înghețată („Hai, mă Căline, să le ducem și noi pe fetele astea la o bere, nu vezi că atât așteaptă?”; „Geo, fii uman și realist, răspoimăine încep zilele fatidice, iar eu mai am atâtea de făcut!”, și îi făcea cu ochiul Inei). Și timpul, ireversibil cum îl știm, trecea frumos, căci trecea mai mult în doi, dar trecea...

...Și venise și Z.I.S., adică Ziua Încheierii Socotelilor, cum o botezaseră nu de mult, într-o seară ca smoala, în jurul unui foc măiastru, aprins în mijlocul brazilor, al munților și al Tăcerii. Și tinerii noștri de ispravă mai întorseseră, în triumf, o filă în cartea Vieții...

Și atunci, el, Dragoș Călin, proaspăt absolvent al anului II al Facultății de Filologie, își cufundase privirile în ochii ei verzui, îi mângâiasse părul lung și atât de negru, cu sclipiri de Damasc, și îi spusese, simplu și adevărat: „Știi că te iubesc! Dar știi CÂT DE MULT te iubesc?”. „Știu!” îi răspunsese ea, la fel de simplu și adevărat, își mișcase năsucul cărn și își lăsase, pentru o clipă (lungă cât o eternitate), obrazul pal, buzele fine, trupul mlădios și întreg Sufletul să se odihnească de umărul lui. „Abia acum a luat sfârșit Ziua Încheierii Socotelilor!”, și-a spus atunci...

„...Și ce mult greșeam!...”

— Fiți, vă rog, amabil, vreți să închideți fereastra?
Se face curent!

Întrerupt pentru o clipă din gânduri, Călin aruncă, în treacăt, o privire absentă peste marea verde ce amenința să străpungă geamul prăfuit, peste raza de lumină ce inunda interiorul fad, și se întoarse în el, la Ea...

...Oare cum începuse totul? Sau, mai bine zis, când? La seminarul acela din finele anului I, când a avut onoarea de a fi primul (din grupă, an și, probabil, facultate) gratulat cu un zâmbet, e adevărat, puțin absent, dar totuși un zâmbet? (Și de la cine? De la Ea, cea „botezată” de colegi, un pic răutăcios, „Lămâia”, datorită sobrietății Ei excesive, a replicilor ironice, uneori acide și mereu imediate, dar mai ales a „alonjei” impuse în relațiile cu absolut toți colegii, și toate acestea concomitent, aproape un an de zile!).

Sau poate la aniversarea Cameliei, prima care a demolat zidul tuturor conveniențelor în grupă? Acolo s-a „decantat”, practic, „echipa” lor de patru (Cami, Geo, Ea și el), devenită mai târziu vestită în facultate. Și tot acolo, la început, Ea a dansat ȘI cu el, iar

spre final NUMAI cu el, spre exasperarea pesimiștilor (vezi Dumi și Flory!), care-și propuseseră s-o transfere din zodia „Lămâiei”, în zodia „Fecioarei”!

Nu! Mai degrabă la concertul acela extraordinar de la Sala Palatului, pentru care stătuse cu Geo la coadă la bilete două ore încheiate! (Cami era plecată la bunici, iar Geo nu-și mai găsea locul!). Se întâlniseră la ieșire, Ea împreună cu un tip spilcuit și afectat pe care-l prezentase drept „un vecin”, Geo tot timpul cu ochii la ceas (a doua zi venea Cami!), iar el înnegurat brusc. Cât timp duraseră prezentările și lapidarele comentarii pe marginea spectacolului, un real succes și prilej de refulare a spiritului, el stătuse posac (dacă scosese vreo două vorbe!), iar Ea-l fixase cu o privire ciudată, parcă un amestec de puțină vinovăție, justificare, puțină mândrie și multă căldură! Privirea aceea-i dăduse mult de gândit, o studiase, o disecase, încercase s-o pătrundă cu ochii minții și se hotărâse, într-una din zile, să-i vorbească:

— De ce m-ai privit atunci „așa”? Am simțit ceva, ceva care... înseamnă mai multe lucruri, dar poate să nu însemne nimic! Știu că, poate...

— Copilulee, ce mai faci? se miorlăise un pic, apoi devenind serioasă: Să știi că numai copiii întrebă „de ce?” și mai așteaptă și răspuns! Ei bineee, eu n-am să-ți răspund! Să vedem, ce faci? În definitiv, nu văd ce ți-e neclar! Ei, hai, nu te zburli așa, ariciule!... Chiar vrei să știi? Bine, atunci fii atent: copilule, vrei să te joci cu mine? Hai să ne jucăm de-a plimbatul!

Și făcuseră câțiva pași împreună, prima lor plimbare...

— Biletele la controol!

De sub chipiul de un albastru cândva ultramarin, doi ochi mici scrutau fețele celor din compartiment, doar-doar vor descoperi o mână nesigură cotrobăind după bilet, o nervozitate cu greu mascată, o șovăială cât de mică. Dar totul decurse firesc și conductorul închise ușa compartimentului cu un oftat din care răzbăteau oboseala, plictiseala, dar și un pic de ciudă.

— Țsta precis că nu și-a făcut plinul de la nave-tiști!

Călin întoarse ușor capul spre autoarea acestor vorbe rostite cu o voce cam spartă și parcă nefiresc de tare, brusculând liniștea domoală ce stăpânise până atunci odăița aceasta plină cu gânduri și amintiri. Fără să vrea, privirea îi alunecă în peisajul ce se grăbea în urmă, nefiresc de repede, iar trenul aștepta, răbdător, să sosească gara următoare, cu peroanele ei, cu megafoanele ei, cu băncile...

...Din ziua aceea, stătuseră unul lângă altul la toate cursurile și seminariile, spre stupefacția lui Dumi

(și nu numai a lui!), care, nemaiputându-se stăpâni, lansase o întrebare: „Ce s-a întâmplat, dom'le, a căzut «Lămâia» în zaharniță?”, dar nimeni nu-i răspunsese, și treptat se obișnuiseră toți cu situația aceasta. Doar Geo îl mai tachina din când în când: „Diseară, după ce te despați de Ina, ce facem: mergem să-nvățăm, sau ne «rătăcim» la o bere?”.

Dar glumele lor nu-l supărau, dimpotrivă, parcă îl bucurau, indicându-i că e pe drumul cel bun. Nu același lucru se întâmpla și cu Ea, care-și schimbase radical relațiile cu colegii (prin veselia și volubilitatea ei câștigându-și un loc binemeritat în „echipă”), mai puțin un lucru: nu renunțase nici în ruptul capului la ironiile mușcătoare: „Ce-i, mă, babelor, nu vă mai trece nimeni pe la poartă, nu mai moare nimeni în sat, de nu mai aveți pe cine bârfi, și vă luați de noi? În momentele noastre de plictiseală, vă vom îngădui să ne chemați la câte o șezătoare de-a voastră!”.

Care momente de plictiseală, când „echipa” era mai tot timpul împreună? E drept că „evadările” lor în doi se înteteau tot mai mult, dar de ele beneficiau, la fel de bine, și Cami cu Geo!

În fiecare amiază, Bucureștiul, în haine de lucru, murdar pe față de moloz și pe mâini de proaspete ruine, îi primea cu brațele deschise și îi îmbia cu ce-avea el mai bun; iar ei, grăbiți parcă în continuu de marele ceasornic, Timpul, îi cutreierau aleile din parcuri (câte mai rămăseseră întregi!), străzile brăzdate de cozi sporadice și interminabile, cinemato-

grafele ponosite, iar când câte-o ploaie rătăcită de vară se mai îndura să spele trupul trudit al orașului de praful de var și ciment, ei o adunau în păr, scuturându-se apoi de stropi și neliniști, surâzând mai tot timpul, nepăsători de cele din jur, tineri și fericiți. Și totul se repeta iar și iar, și Fericirea dura la nesfârșit, ocrotindu-și proaspeții învățăcei.

S-au scurs astfel doi ani de bucurii și nepăsare, doi ani de huzur spiritual. Într-una din zile, Ea își anunțase solemn „echipa”:

— Sâmbătă renunțăm la „pas-de-deux”-ul obișnuit; așa am hotărât ieri, pentru căăă... sunteți invitați la mine! E aniversarea tatei; organizează o petrecere și ce mi-am zis: el cu invitații lui, eu cu ai mei! Deci, la chef! Nu, nu va fi un chef ca până acum, numai cu noi patru; de data asta vom fi mulți și o să ne distrăm de minune, o să vedeți!

— Bine, Ina, dar e deja joi! exclamase surprinsă Cami. Nu puteai să ne anunți mai din timp? Să ne pregătim și noi, ce naiba! Eu cu ce o să mă-mbrac? N-am nimic mai de Doamne-ajută pregătit!

— Știi foarte bine, Cami, că nu e cazul să te formalizezi! Și apoi, imposibil să nu găsești tu o soluție, așa practică și inventivă cum te știi! Iar dacă stau bine să mă gândesc, Geo se topește oricum după tine, așa că nu-ți face probleme, la mine nu e cazul, cu atât mai puțin la Călin (și se încruntase, râzând, la el)! Oricum, e hotărât: prezența obligatorie! Nu admit nicio scuză!